

▶ ЛЮДИ РІДНОКРАЮ

ІЗ ПЛЕМЕНІ БДЖОЛЯРІВ

Миколі Павловичу Рудюку із Підгайців годинник долі відмірює вісімдесят дев'ятий рік. Погодьтеся, що на наш післястресовий чорнобильський період – вік поважний. Разом із дружиною Любов'ю Юстимівною ведуть нехитру господарку. У парі вже шість десятиків літ, але душевним теплом зігравають одне одного, як і колись – на зорі літ юних-весняних. Любов Юстимівна перенесла інсульт, тож коло хатніх обов'язків звузилося, натомість господар дому, як завжди, у круговерті справ.

Так сталося, що значний відрізок життєвого шляху, метеного-переметеного військовими зав'язями, післявоєнними розрухою і розбратом, нелегкою колгоспною працею Микола Павлович займався бджільництвом. Це і не дивно, адже у роду-племені Рудюків усі були пасічники: і дід Семен, і батько Павло. Причому дідусь через отих бджіл і вкоротив собі віку. У царську війну в Головчицях, звідки беруть початок родинні корені Рудюків, розташувалися вояки-австрійці. Родина Рудюків перебувала у біженцях подалі від фронтного пекла, а дід Семен затався, що нікуди зі свого подвір'я не поїде. Мабуть, примагнітили його до рідного обійстя 100-120 вуликів у дуплах. Звісно, вояки не обділили увагою солодке царство. Дідусь, як умів, боронив медові володіння, інколи навіть силою виштовхував чужинців. Меді зайти напоїли пасічника чаєм невідомого приготування, після чого він і помер.

Родинну традицію продовжив син Павло. Звісно, ази бджільництва засвоїв і Микола. Тож коли у підгаєцькому господарстві виникла потреба у пасічнику, колгоспне керівництво звернулося до Миколи Рудюка. Сам голова правління товариш Околіта вмовив коваля взятися за бджоли...

- До чого тут коваль? – може запитати читач. Річ у тім, що вдома Микола Павлович обладнав кузню і там займався ковальською справою. Звісно, до нього зверталися не тільки односельці у приватних справах, згодом кузня набула статусу колгоспної. Зрештою, знайшовся і в колгоспі коваль, але він не розумівся на живнгарках, тож довелось підгаєцькому майстру самому опікуватися цією ділянкою роботи. І так літ із десять. І навіть коли взявся за колгоспну пасіку, то спочатку розривався на «два фронти» - від кузні до пасіки і навпаки. Щоправда, згодом знайшовся і коваль.

Колгоспна бджолярська одіссея Миколи Рудюка розпочиналася із кількох вуликів, а після 25 літ завідування пасікою у ній нараховувалося близько 80-і вуликів. Та коли прийшла пора іти на пенсію, пасічник ні миті не вагався – заслужений відпочинок буде використовувати на власний розсуд і смак. Так і зробив. Хоча і на пенсії спокою не давали: кілька разів пособяв своїм наступникам.

До того ж Микола Павлович вдома завжди мав кілька десятків

вуликів. До речі, і тепер тридцять акуратних хатинок для бджіл тішать душу досвідченого літнього пасічника...

А з пам'яті уже ніколи не вивітриться спогад, коли підгаєцьке господарство очолював товариш Литвиненко. Тоді у колгоспі посадили донік, який довго цвіте і медеу. Того року кожен вулик видав «на гора» по 30 кг зілляючої солодкої продукції. Більше таких щедрих взятків ніколи не було. Хоча якщо поррахувати, скільки меду зібрав пасічник із Підгайців із власних та колгоспних вуликів за усі роки, то ним можна було б кілька днів частувати усіх жителів Рівненщини. Повірте, що не кожен може похвалитися таким медовим ужином. А ще в доробку сільського дивотворця майстерно виготовлені вулики, яким би місце на виставці досягнень народних умільців.

Можливо, благодатна атмосфера бджолярської круговерті додає підгаєцькому довгожителю енергії. А ще Микола Павлович радить вживати пергу – зілляючий продукт бджільництва. Нею вилікував хворобу шлунка, яку «підхопив» ще на фронті.

- Нема перги – нема життя, - підводить філософський підсумок літній фахівець. Не дивно, що пропонує її, а також прополіс, маточне молоко і, звісно, мед, усім, хто дбає про власне здоров'я. Останніми роками медолікування набрало значного розмаху. Пасіками обзаводяться чимало жителів Підгайців, а дехто у цьому досяг певних успіхів. Нехай приклад сільського довгожителя стане їм життєвим дороговказом, бо на дорогах життя Миколу Рудюка ніколи не зносило на узбіччя, адже він із племені бджолярів, яких на землі тримають праця та віковична солодка мрія. Ця казка-мрія звабила зятя Миколи Павловича – млинівчанина Миколу Швеца, який «хронічно захворів» бджолярством і на своїй «фазенді» має з десяток вуликів...

Віталій ТАРАСЮК.